

Balczó Péter *a tenorista*

Folyamatos kettősség tombol benne

Balczó Péter a Magyar Állami Operaház oszlopos tagja, aki rendre kapja a kihívást jelentő feladatokat. A fiatal tenor korán megkapta a Traviata férfi főszerepét, de az ország számos színpadán és külföldön is fellépett már. Szókimondó fazon, akit lehet szeretni vagy nem szeretni, egy biztos bitang tehetséges művésztől van szó.

Legutóbb *A kéjenc útjában láthatott a közönség, ami legközelebb már csak januárban kerül műsorra. Miben rejlik a darab egyedisége?*

- Ez egy modern köntösbe bújtatott opera, amit Anger Ferenc rendezett. A főszereplőt, Tom Rakewellt alakítom, aki nem egy bonyolult figura. Kedvese

van, munkája nincs, boldog nemtörődomségben vegetál. Aztán felbukkan egy alak, aki vagyonhoz juttatja és követni kezdi mindenhova. Ez az alak nem más, mint az Ördög, akinek eladta a lelkét. A darab nagyon mai, hiszen olyan alapvető kérdéseket feszeget: mire vágyik az ember? vagy mi teszi az embert boldoggá? Mivel zeneileg nagyon nehéz az egész történet és

sincs benne feloldozás, ezért a közönség valahogy nehezen tudta befogadni. De az is lehet, hogy a januári premieren nem voltam elég jó és rosszul énekeltem.

- *Rosszul? Ezt nem hiszem el...*

- De, nem minden előadásom hibátlan. Én ezt elismerem. Azt mondom, hogy vannak jó napjaim is.

- Az örök elégedetlenek táborát erősíted?

- Szerintem ez a maximalizmusomból ered. Mérhetszerűen örültem neki, amikor ezzel a feladattal megbízott az Operaház, hiszen titkon vágytam már erre a szerepre. Nem csoda, hogy négy hónapon keresztül kő keményen készültem és gyakoroltam, hogy minden a helyére kerülhessen. Iszonyatosan sok munkát raktam bele. Arról nem is beszélve, hogy ez egy borzasztóan nehéz előadás, gondolj csak bele, a három órás operából gyakorlatilag végig a színpadon vagyok, ami komoly hanggi, fizikai teljesítményt kíván.

- „Minden művész arra vágyik, hogy ő legyen a legjobb”- korábban így fogalmaztál egy interjúban. Gyakorlatilag mindig ez jár a fejedben?

- Ezt nem én találtam ki, Mozart A színgazgató című operájában hangzik el ez az egy sor, de valóban így élem a napjaimat. Titkon minden művészt hajtja egy belső, erős motor. Én is folyamatosan fejlődni szeretnék, új helyekre elmenni, új kollégákkal megismerkedni. Ne érts félre, az Operaháznál kiváltságos helyzetben vagyok, hiszen főszerepeket énekelek, benne vagyok a reklámkampányokban is. Nem kell kilincselnem a szerepekért. Ennek ellenére az embernek vannak vágyai, hiszen a nagy célok visznek előre.

- Ahogy említetted a múlt évad is elég sűrű volt számodra, ott volt többek között a Szöktetés a szerájból.

- Ez az előadás azért is különleges, mert tavaly közel huszonnégyezer felső tagozatos diák látta az Erkel Színházban. Mozart egzotikus, keleti témájú daljátékát állandó telt ház előtt játszottuk. Érdekes, mert ezt az előadást tíz évvel ezelőtt vittük színre Debrecenben, akkor még Pedrillot énekeltem, idén megkaptam Belmontet, ami egy szerelmesebb, lírai feladat. Azt hiszem, ameddig az ember Mozartot énekelhet, addig nincs baj. A Mozart-szerepek karbantartják a hangot, nagyon jól lehet rajtuk mérni, hogy az énekes milyen hang állapotban van.

- Júliusban pedig a Szerelmi bájitalban láthatunk.

- Nagyon szeretem Nemorino szerepét,

tavalyelőtt is énekeltem az Operaházban az Operakaland részeként. Idén különleges helyszínen mutatjuk be a Gödöllői Királyi Kastélyban.

- Az új évad új szerepet is hoz?

- Nemrégiben tartottak egy meghallgatást az Operettszínházban a Denevérre, ahol elég jól szerepeltem. Nagyon örülök, hogy egy egészen új közegben és közönség előtt léphetek fel. Kicsit szélesítem a repertoáromat, várom már a próbaidőszak kezdetét.

- Korábban is játszottál már operettben, az első talán Kálmán Imre Csárdáskirálynője volt. Nem?

- A legemlékezetesebb ebben a műfajban A mosoly országa, amelyre Váradi Katalin szerződtetett. Az előadást a Miskolci Nemzeti Színházban mutatuk be, utána közel négy évre ott ragadtam. Magából a műfajból és a szerepekből is sokat tanultam. Utána jött csak a Csárdáskirálynő, A víg özvegy, a Cirkuszhercegnő és most a Denevér. Nagyon szeretem az operettet, komplex műfaj, egyszerre több helyzetben is helyt kell tudni állni.

- Azt olvastam, hogy annak idején hosszú hajú kosarasként nem éppen az operaéneklésen járt az agyad.

- Ha elmesélném, hogy kamaszként mi járt a fejemben, akkor meglepődnél. Nem igazán szerettem tanulni, a klasszikus értelemben vett magolás nekem nem ment. Az iskolatársaim már réges-régen tudták, hogy mivel akarnak foglalkozni, amikor nekem még halványlila dunsztom nem volt róla, mit szeretnék. Focimeccsre jártam, rock zenét hallgattam, sportoltam. Nagyon korán elkezdtem zenét tanulni, nyolcéves koromtól hegedültem, nagyjából tizenhét éves koromig, akkor jött a fordulat. A szakközépiskolában az egyik tanárnom elvitt engem a debreceni Csokonai Nemzeti Színházban meghallgatásra a színház kórusába. 2002. februárjában betegséghullám söpört végig a kóruson, ezért be kellett állnom A varázsfuvolába. Előtte nem néztem operát és színházban is mindössze csak két előadást láttam. Utána viszont már egészen biztos voltam abban, hogy operaénekes akarok lenni. Az opera megnyitott egy kaput előttem és rájöttem, hogy ez a műfaj meg-

mutatja a világot a maga teljességében. Három éve énekeltem már a színházban, amikor azt éreztem, hogy nekem ez már kevés és el akarok jönni.

- Erre mit léptél?

- Felültem egy vonatra és kimentem Grazba életem első nemzetközi operaversenyére. Ennek az volt a hozománya, hogy közel egy évig kint tanultam. Majd jött az Adagio (2005-ben alakult az együttes Homonnay Zsoltal, Nagy Sándorral és Balczó Péterrel, akik klasszikus zenét a vokális poppal ötvöző dalokat adtak elő szimfonikus zenekari kísérettel, crossover stílusban. szerk.), amelynek köszönhetően saját lábra tudtam állni. Mellette diplomát szereztem, közben jártam külföldre különböző kurzusokra, amelyeket saját magam finanszíroztam.

- Majd jött 2010-ben az Armel Operaverseny Szegeden, ami óriásit lendített a karriereden, hiszen ennek köszönhetően debütáltál - két évre rá - a Traviatában a Magyar Állami Operaházban.

- Egyáltalán nem voltam nyugodt, mert ha azt vesszük, akkor egy beugrással kellett indítanom. Szegeden játszottam a Traviatát és színpadi és zenekari pró-

„Nem igazán szerettem tanulni, a klasszikus értelemben vett magolás nekem nem ment.”

ba nélkül kellett a fővárosban bemutatkoznom. Emlékszem a függöny lement, az igazgató, Ókovács Szilveszter bejött az öltözőbe és azt mondta: Gratulálok Péter! Maga lesz jövőre a herceg a Rigolettóban. És mit mondhattam volna?! Hirtelen előtört a víz, hiszen ez a szerep minden tenor álma. Anyyira készültem rá, hogy gyakorlatilag betegre énekeltem magam. A négy előadásból egyet tudtam megcsinálni. Akkor nekem az nagy törést jelentett. Egyszerűen nem tudtam mit kezdeni a kurdarcival, mert korábban még nem találkoztam ezzel az érzéssel. Beleütköztem a saját korlátaimba. Rá kellett jönnöm arra, hogy az út nem mindig egyenes. A gödörből ki kell mászni és menni kell tovább.

- Külföldi felkérés?

- Szeretnék kint is énekelni, de most nem vállaltam el annyi előadást. Mint már korábban említettem az Operaház nagyon jól foglalkoztat, harminc-harmincöt előadásom van egy évben, ami maximálisan ideálisnak tekinthető. Június végén lesz két ausztriai operagála, Bécsben és Grazban fogok fellépni. Aztán júliusban és augusztusban is szabad vagyok, ami nem baj, mert legalább tudok majd egy keveset pihenni is.

- Őszintén, van amikor úgy érzed, hogy kiszakadnál ebből az örült körforgásból?

- Hogyne! Sokszor gondoltam már azon, hogy milyen jó lenne, ha egy vidéki kis gazdaságot vezethetnék. A szőlőlugasok mellett terelgetném az állatokat, kecskét tartanék. Közben meg tudom, hogy nagyon hiányozna nekem az az adrenalin, amit a színház meg az opera világa jelent. Érted ezt? Folyamatos ketősség tombol bennem. Szóval szeretnék egy kicsit lenyugodni és közben kedvemre válogatni az operaszerepek között. Vannak olyan feladatok, amelyeket szeretnék eljátszani, de még várnom kell rájuk. Ilyen a Bánk bán, az Otello vagy éppen Radames az Aidából, amit nagyjából tizenöt év múlva fogok elénekelni.

